

Stor og blodrød sank Solen ned bag Strige Skov, og Kirkeklokken begyndte at ringe, da Pastor Gaardbo forlod Hønse-Lars' Hus og gik hjem til Ensomheden i sin tomme Præstegaard.

Gadens pjaltede Børn kom af sig selv løbende og gav ham Haanden. Konerne i Dørene nikkede venligt, idet han gik forbi. Overalt blev den smukke unge Præst hilst med Tillidsfuldhed og Fortrøstning af Fattigkvarterets Befolkning.

Gennem flere Slægtled havde man paa denne Egn i Almindelighed ikke haft andet Forhold til Kirken end det som Loven og den gode Tone krævede. Den gamle Præstegaard havde i Løbet af det sidste halve Aarhundrede huset Forkyndere, som tilsammen udgjorde en Prøvesamling af de forskellige kirkelige Retninger, der indbyrdes praktiserer Kristenkærligheden omtrent som Hund og Kat. Men skønt alle disse Præster om Søndagen havde dundret godt i Prækepulten, var det ikke lykkedes dem at interessere mere end nogle enkelte for den endeløse teologiske Familjetvist.

Først ved Pastor Gaardbos stilfærdige Samaritangerning blev Menighedshuset igen et Midtpunkt for Egnens Liv. Hans yderliggaaende politiske Standpunkt vakte ganske vist adskillig Forargelse hos de fleste af Egnens smaa og store Hartkornsejere, og der hviskedes ogsaa om, at hans Forkyndelse ikke